Isten célja az emberrel: a szeretetben való tökéletesség

Gondolkozzunk el a szeretetről. Gyakran halljuk ezt a szót, olvassuk, énekelünk róla. A kérdés azonban megmarad: miért kell szeretetünknek lennie?

A választ nem abban találjuk meg, amit mi érzünk, hanem abban, amit Isten Igéje mond. János apostol megmutatja, honnan származik a szeretet, és miért nem élhetünk nélküle. Nyissuk ki a Bibliát János első levelének 4. részénél.

A 7. és 8. versben János apostol ezt írja: „Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és valaki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent. A ki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet."

Isten szeretet, nekünk pedig olyanokká kell lennünk, mint az Atya. Ugyanebben a levélben, 1János 3:2-ben ezt olvassuk: „és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hozzá leszünk hasonlók; mert meg fogjuk őt látni, a mint van." A szeretet tehát a célunk. A parancsolatoknak és Isten Igéje megtartásának ez a célja: hogy eljussunk a szeretetre.

A szeretetnek tökéletesnek kell lennie

Térjünk vissza 1János 4-hez. A 17. és 18. versben az apostol tovább megy: „Abban lett teljessé a szeretet mi bennünk, hogy bizodalmunk legyen az ítélet napján; hogy a milyen ő, olyanok vagyunk mi is e világon. A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrelemmel jár. A ki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben."

Nem elég csupán szeretni, és az sem elég, hogy csupán szeretetünk legyen. Szeretetünknek tökéletesnek kell lennie. Soknak tűnik ez nekünk, de Isten terve ez az emberrel.

Isten kezdettől fogva, a világ megalapítása óta így gondolta: az ember jusson el a tökéletességre. A hosszútűrésben, a jóságban, a szelídségben, a szeretetben való tökéletességről van szó. Ezáltal a szeretet által lesz bizodalmunk az ítélet napján, mert hasonlók leszünk hozzá.

Parancs, nem tanács

Kövessük lépésről lépésre Isten tervét velünk. Meglátjuk, milyen célja volt velünk Istennek, mielőtt megteremtett volna, sőt még mielőtt a föld megteremtetett, és mivé akarta tenni az embert.

Máté 5:48-ban az Úr Jézus azt mondja: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes." Ezek a szavak puszta buzdításnak vagy tanácsnak tűnnek, pedig parancsot jelentenek. Az Úr nem valamiféle tökéletességet kér tőlünk a zongorajátékban vagy a zenében.

Arra hív, hogy legyünk tökéletesek, miként mennyei Atyánk tökéletes.

Ezért jó megnézni, mit mond az Írás az Atyáról, a Fiúról és erről a magas elhívásról a tökéletes szeretetre. Ha tudni akarjuk, hová kell eljutnunk, ismernünk kell Isten vonásait és tulajdonságait.

Útjai és törvénye tökéletes

A 18. zsoltár 31. versében ezt olvassuk: „Az Istennek útja tökéletes." Másutt azt mondja az Írás, hogy a mi útjaink olyan messze vannak az Ő útjaitól, amilyen messze van az ég a földtől. Más szóval nagy a különbség aközött az út között, amelyen Isten jár, és aközött, amelyen mi járunk. Ő a világosságban jár, mi pedig sűrű sötétségben. A mennyben világosság van, azon a földön pedig, ahol mi élünk, sötétség, természetesen lelki értelemben.

Miért tökéletesek Isten útjai? Mert Ő maga tökéletes, és csak tökéletes útjai lehetnek.

A 19. zsoltár 8. verse azt mondja, hogy az Úr törvénye is tökéletes, vagyis hibátlan. Természetes, hogy így van, hiszen Isten tökéletes. A tökéletes nem adhatott mást, csak tökéletes törvényt. Isten országát ebben a két dologban foglalhatjuk össze: az Ő országának törvénye tökéletes, és útjai, rendjei szintén tökéletesek.

Az Úr Jézus tökéletessé lett

Máté 5-ben láttuk, hogy az Atya tökéletes. Nézzük most meg, mit mond az Írás az Úr Jézusról. Zsidók 2:9–10-ben ezt olvassuk: „Azt pedig, a ki kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, Jézust látjuk a halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztatni, hogy Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált. Mert illett, hogy a kiért minden és a ki által minden van, sok fiat a dicsőségre vivén, az ő idvességök fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé."

„Illett" – mondja Isten Igéje. Illett, hogy Isten szenvedések által tegye tökéletessé az Úr Jézust, a mi üdvösségünk fejedelmét.

Ugyanebben a levélben, Zsidók 5:7–9-ben tovább olvassuk: „A ki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás között járult ahhoz, a ki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért, ámbár Fiú volt, megtanulta azokból, a miket szenvedett, az engedelmességet; és tökéletességre jutván, örök idvesség szerzője lőn mindazoknak, a kik neki engedelmeskednek."

Az Atyáról azt olvastuk, hogy tökéletes, az Úr Jézusról pedig azt, hogy tökéletessé lett. Szintén a Zsidókhoz írt levélben, a 12. rész 2. versében ezt mondja az Írás: „Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégzőjére, Jézusra, a ki az előtte levő öröm helyett, megvetvén a gyalázatot, keresztet szenvedett, és az Isten királyiszékének jobbjára ült."

Mit tanulunk ebből? Mózes első könyvében Isten azt mondja, hogy az embert a maga képére és hasonlatosságára teremti. Milyen terve volt tehát Istennek az emberrel? Ha Isten tökéletes, és az

Ő Fia is tökéletes, milyennek kellett az embert megalkotni?

A választ 5Mózes 32:4-ben találjuk, ahol Mózes Isten minden munkájáról beszél: „Kőszikla! Tökéletes az ő cselekedete, mert minden ő útja igazságos. Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenes ő.” Isten munkái közül hány tökéletes? Mind. Minket sem hagy ki ebből, hiszen mi is az Ő munkája vagyunk. A tökéletesség, amelyre Isten hív, az Ő munkája bennünk.

A Zsidókhoz írt levél 7. részében látjuk, milyen nagyszerű terve volt Istennek az emberrel: hogy magas mértékre emelje, az Úr Jézus mértékére. Ha az Úr Jézus tökéletes, Isten minket is tökéletességre akar vinni. A 11. és 12. versben ezt olvassuk: „Ha tehát a lévitai papság által volna a tökéletesség (mert a nép ezen kapta a törvényt), mi szükség volt még arra, hogy Melkisédek rendje szerint más pap támadjon, és ne az Áron rendje szerint neveztessék? Mert a papság megváltozásával szükségképen a törvény is megváltozik.”

Az itt feltett kérdés világos: ha a tökéletesség elérhető lett volna a léviták papsága vagy Mózes törvénye által, mi szükség volt még arra, hogy eljöjjön az Úr Jézus? Nem lett volna rá szükség. Az ember nagy szükséglete tehát a tökéletesség volt. Ha másként is el lehetett volna érni, az Úr Jézusnak nem kellett volna eljönnie.

A 18. és 19. versben azt látjuk, hogy a Sínai-hegyen Istentől adott törvény semmit sem tett tökéletessé: „Mert az előbbi parancsolat eltöröltetik erőtelensége és haszontalansága miatt; mert a törvény semmit sem tett tökéletessé; ellenben behozatik egy jobb reménység, a mely által közeledünk Istenhez.” A törvény semmit sem tudott tökéletessé tenni, de jobb reménység áll előttünk. Ami az ó szövetségben lehetetlen volt, az az új szövetségben lehetséges.

A szerző azután megmutatja, hogy az Úr Jézus egy jobb szövetség kezese lett. Majd a 25. versben ezt írja: „Ennekokáért idvezítheti is mindenha azokat, a kik általa járulnak Istenhez, mert mindenkor él, hogy esedezzék érettök.” Az Úr Jézus mindenkor él, vagyis eleven, és egy céllal esedezik érettünk: hogy tökéletesen üdvözítsen minket. Ez Isten célja: hogy eljuttasson minket arra a mértékre, amelyre öröktől fogva rendeltettünk.

Az áldozatok nem teszik tökéletessé a lelkiismeretet

Isten e követelménye a Zsidókhoz írt levél 9. részében is megmutatkozik. Ott a szerző az első szövetségről, a szentek szentjéről és a gyülekezet sátoráról beszél. A 9. és 10. versben ezt írja: „Ez példázat a jelen időre, a mely szerint ajándékok és áldozatok mutattatnak be, a melyek lelkiismeretben nem képesek tökéletessé tenni azt, a ki szolgál, csak ételekkel, italokkal és különféle mosakodásokkal, testi rendelésekkel, a melyek a megjobbítás idejéig vannak elrendelve.”

Az utóbbi időben több dolgot kellett elintéznem a családban, és ezek egyike sokáig a konyhában tartott. Egy ponton felmerült a szívemben a gondolat: „Mennyire elvesztegetem az időmet!” Úgy éreztem, elvesztegetem, holott jobb dolgom is lett volna. Hálát adok Istennek, hogy segített elűzni ezt a gondolatot, és megérteni, hogy valójában ott volt az Ő terve számomra.

Nem az én áldozataim a fontosak. Nem az az idő a fontos, amelyet Isten országára fordítok, sem a szolgálatom: hogy elmegyek valahová, hogy teszek valamit, hogy írok vagy nem írok. Az ilyen istentisztelet nem tesz engem tökéletessé a lelkiismeretben. Türelemmel, békességben és nyugalomban kell elvégeznem azokat a dolgokat, amelyeket más nem végezhet el helyettem. Még ha csekélynek látszanak is, valójában nagy jelentőségük van.

Vannak, akik azt gondolják, hogy aki sok évig börtönben van, haszontalan, mert nem vezethet lelkeket Istenhez. Elképzelik, milyen nagy dolgokat tett volna az az ember, ha szabadlábon lenne. Arra azonban nem gondolnak, mennyit munkálkodhat Isten őbenne, mert azon munkálkodik, hogy tökéletessé tegye egész valóját.

Mi által munkálkodik Isten? Hogyan munkálkodott az Úr Jézussal? Sok évnyi szolgálat által tette tökéletessé? Az Úr Jézus csak három évig szolgált, és három év gyorsan elszáll. Nem szolgálata vagy gyógyításai által lett tökéletessé, hanem szenvedés által. A szenvedés segítette, hogy eljusson a hosszútűrés és a szeretet tökéletességére, mert a szeretet legyőzte a gonoszt.

Hogyan lehet legyőzni a gonoszt? Róma 12:21-ben ezt mondja az Írás: „győzd meg a gonoszt jóval." Az Úr Jézus jóval győzte le a Sátánt. Egyáltalán nem állt ellen, és éppen ez volt a munkája: hogy ne álljon ellen. Ez vitte el a tökéletességre, a Sátán pedig elvesztette a csatát. Ha az Úr Jézus ellenállt volna, egészen másként alakultak volna a dolgok.

Isten emberrel végzett munkájáról olvasunk Zsidók 13:20–21-ben is: „A békességnek Istene pedig, a ki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztorát az örök szövetség vére által, a mi Urunkat Jézust, tegyen titeket tökéletesekké minden jó cselekedetben, hogy cselekedjétek az ő akaratát, munkálván bennetek azt, a mi kedves ő előtte, a Jézus Krisztus által."

Az Írás sok helyén azt találjuk, hogy Isten munkálkodik bennünk. Milyenek az Ő munkái bennünk? Tökéletesek. Ezért kéri az apostol, hogy a békesség Istene tegye tökéletessé a hívőket minden jó cselekedetben.

Az Ige és a Lélek munkálkodik bennünk

Minden hívőnek szól ez a tökéletesség, vagy csak egy bizonyos csoportnak? Mindenkinek szól. Ez Isten munkája az emberrel, amellyel tökéletességre viszi, és ebben több tényező munkálkodik. Vegyük sorra őket.

Az első Isten Igéje. Pál ezt írja Timóteusnak, 2Timóteus 3:16–17-ben: „A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített." Mikor kell tökéletesnek lennie Isten emberének? Halála után? Nem, hanem most, hogy minden jó cselekedetre felkészült legyen, amelyet ma el kell végeznie. Ez az Ige célja: hogy az embert tökéletességre vigye, Isten terve szerint.

Az ember tökéletessé tételén a Szentlélek is munkálkodik. János evangéliumában meg van írva, hogy a Szentlélek azért küldetett a földre, hogy mindenre megtanítson, eszünkbe juttasson mindent, velünk legyen minden napon, velünk és bennünk. Péter is megmutatja, hogyan

munkálkodik a Lélek, mégpedig levele legelején, 1Péter 1:1–2-ben: „Péter, Jézus Krisztus apostola, a Pontusban, Galátziában, Kappadóciában, Ázsiában és Bithyniában lakó elszéledt jövevényeknek, a kik ki vannak választva az Atya Isten eleve elrendelése szerint, a Lélek megszentelése által, az engedelmességre és a Jézus Krisztus vérével való meghintésre: Kegyelem néktek és békesség bőségesen adassék!”

A Lélek munkálkodik, és megszentelődésre vezet minket. Ugyanebben a részben, a 15. és 16. versben a megszentelődés parancsként adatik nekünk: „Hanem a mint az, a ki elhívott titeket, szent, ti magatok is szentek legyetek teljes életetekben. Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” Hogy eljussunk a megszentelődésre, szükségünk van a Lélekre, erre az Esedezőre, aki él és esedezik érettünk, de más dolgokat is tesz: indít és vezet minket. Ezért kell a Lélek dolgai után járnunk.

Isten egész munkája tökéletes, és egyetlen célja van: hogy hasonlóvá tegyen magához, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére juttasson. A Lélek emberrel végzett munkájáról Pál ezt írja 2Korinthus 3:17–18-ban: „Az Úr pedig a Lélek; és a hol az Úr Lelke, ott a szabadság. Mi pedig mindnyájan fedetlen arczczal nézvén az Úr dicsőségét, mintegy tükörben, ugyanazon ábrázatra elváltozunk dicsőségről dicsőségre, mint az Úr Lelkétől.”

Itt az Úr Lelke és Isten Igéje együtt munkálkodik. Mi mintegy tükörben nézzük az Úr szépségét, a Lélek pedig ugyanazon ábrázatra változtat el minket. Megszenteli életünket, és munkálkodik velünk, hogy eljussunk a megszentelődésre, és Isten képét hordozzuk magunkban.

A szentek tökéletesbítésére

Ki munkálkodik még velünk, hogy eljussunk arra a mértékre, amelyre mennyei Atyánk teremtett? Efézus 4:6-ban Pál ezt írja: „Egy az Isten és mindeneknek Atyja, a ki mindeneknek felette van, és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik.” Isten mindenek által munkálkodik, de amint a következő vers mondja: „mindenikünknek adatott a kegyelem a Krisztus ajándékának mértéke szerint.” Mindenek által munkálkodik, egyetlen céllal.

Ezt a célt mutatják meg a 11–15. versek: „És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pásztorokul és tanítókul, a szentek tökéletesbítése czéljából a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére; hogy többé ne legyünk gyermekek, a kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármi szele az emberek álnoksága által, a tévelygés ravaszságára való csalárdság által; hanem az igazsághoz ragaszkodván, szeretetben növekedjünk fel mindenestől abban, a ki a fej, a Krisztusban.”

Isten ezeket a szolgálatokat a szentek tökéletesbítésére adta. A mi részünk az, hogy ragaszkodjunk az igazsághoz.

Álljunk meg itt egy kicsit: „hanem az igazsághoz ragaszkodván, szeretetben növekedjünk fel mindenestől”, egyetlen céllal: hogy eljussunk ahhoz, aki a fej, a Krisztushoz, az érett férfiúságra. Ez Isten munkája az emberrel a gyülekezet által, és az Efézusi levél is a gyülekezetnek írt levél.

Hazuggá tesszük Istent

Ha valaki azt merészeli mondani, hogy nem lehet eljutni a tökéletességre, mit von valójában kétségbe? Magát Istent. Egyrészt tehetetlennek tartja Őt, másrészt nem hisz abban a tervben, amelyet Isten a világ megalapítása előtt készített. Minden, ami meg van írva, az egész terv, amely Isten Igéjében kibontakozik, egyetlen célt szolgál: hogy az embert erre a célra vigye. Ha nem hisszük, kétségbe vonjuk Isten munkáját, és hazuggá tesszük Őt, mintha nem tudná véghezvinni.

Akkor valamilyen leíratlan, általunk nem ismert, titokzatos módszerre kellene hagyatkoznunk, amellyel Isten átformál és tökéletességre visz minket. Sokan nem is hiszik, hogy valaha lesz tökéletesség. Akik pedig hiszik, azt mondják, hogy Isten valamilyen köztes időben fogja megtenni, a földről való eltávozás és Isten országába való megérkezés között. De mi lesz azokkal, akik a végén élnek, és egy pillanat alatt, egy szempillantásban elváltoznak? Mennyi idejük marad nekik? Az Írás azt mondja, hogy először a halottak támadnak fel, azután pedig a megmaradottak változnak el, egy pillanat alatt, egy szempillantásban.

Ezért munkálkodom

Ugyanezt a tökéletessé tevő munkát találjuk a Kolossébeliekhez írt levélben is, amely szintén a gyülekezetnek szól. Kolossé 1:24–25-ben Pál apostol ezt írja a kolossébeli hívőknek: „Most örülök az érettetek való szenvedéseimben, és a mi hija van a Krisztus szenvedéseinek, azt én betöltöm testemben az ő testéért, a mely az egyház, melynek lettem én szolgájává az Isten sáfársága szerint, mely adatott nékem ti hozzátok, hogy betöltsem az Isten ígéjét." Majd a 28. és 29. versben megmutatja, mire irányult ez a szolgálat: „A kit mi hirdetünk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcseséggel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban: A miért fáradozom is, tusakodván az ő ereje szerint, a mely én bennem hatalmasan működik."

Ezért fáradozott Pál apostol, akit dicsérünk, és akiről azt mondjuk, hogy senki sem lehet olyan, mint ő. Tusakodott Isten ereje szerint, amely hatalmasan működött benne, egyetlen céllal: hogy minden embert tökéletesnek állítson elő Krisztus Jézusban. Ebben a munkában részt vett Pál, Isten, az Úr Jézus és – mondhatjuk – a Szentlélek is. Ahogyan a Zsidókhoz írt levélben láttuk, az Úr Jézus Esedező, és él, hogy esedezzék érettünk, hogy tökéletessé tegyen minket.

Ezért a mi tervünknek is ugyanannak kell lennie, mint Pálénak. Ha el akarunk vezetni valakit Krisztushoz, hogy része legyen az üdvösségben, Isten terve szerint kell munkálkodnunk. Ha Isten az Ő képére és hasonlatosságára akarja formálni az embereket, nekünk is ugyanezért kell munkálkodnunk.

A kitartás tökéletes munkát végezzen

Láttuk, hogy ebben a munkában a gyülekezet is részt vesz. Most a saját, személyes részünket kell megnéznünk. Zsidók 6:1–2-ben buzdítást találunk: „Annakokáért elhagyván a Krisztus tudományának elemeit, a tökéletességre igyekezzünk, nem vetvén ismét alapot a holt cselekedetekből való megtérésre és az Istenben való hitre, a keresztségekről való tudományra, a

kézrátevésre, a halottak feltámadására és az örök ítéletre vonatkozólag." Az Ige arra hív, hogy hagyjuk el az elemi tanításokat, és igyekezzünk a tökéletességre. Olyan ez, mint az iskolában: magunk mögött hagyjuk az első osztályt, és haladunk az iskola vége, a végzés felé.

Jakab ugyanezt írja az 1. rész 2–4. versében: „Teljes örömnek tartsátok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy a ti hitetek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartás pedig tökéletes munkát végezzen, hogy legyetek tökéletesek és épek, minden fogyatkozás nélkül valók." Ezekben a versekben az Úr Jézusra ismerünk, de arra a latorra is, akit vele együtt feszítettek keresztre. A kitartásnak a latorban is tökéletes munkát kellett végeznie, hogy tökéletes és ép legyen, és semmiben se szűkölködjön. Sokan szenvedtek vértanúhalált, és bennük is tökéletes munkát végzett a kitartás.

Kinek a része ez: Istené vagy az emberé? Arra hívattunk, hogy teljes örömnek tartsuk a különféle kísértéseket, amelyeken átmegyünk. A próbák és a nyomorúságok nem kellemesek, de ez az elhívásunk. Itt Isten része és az ember része együtt jár. Az ember nem egyedül munkálkodik, hanem Istennel együtt, de nemcsak Isten részének, hanem a mi személyes részünknek is meg kell lennie.

Péter apostol ugyanígy beszél a tökéletességről 1Péter 5:10-ben: „A minden kegyelemnek Istene pedig, a ki elhívott minket az ő örök dicsőségére a Krisztus Jézusban, titeket, kik rövid ideig szenvedtek, tegyen tökéletesekké, erősítsen, szilárdítson, alapítson meg." Azt mondja: rövid ideig tartó szenvedés után. De hogyan kell szenvednünk? Kitartással, hogy a kitartás tökéletes munkát végezzen, és tökéletesek legyünk. Mennyi a „rövid idő"? Egy év, kettő, három, tíz – amíg el nem távozunk a földről. Az Ige azt mondja, hogy aki mindvégig kitart, az üdvözül.

A szeretet a parancsolatok megtartása

Az ember részét János első levelének 2. részében is megtaláljuk. Jegyezzük meg, hogy ezek nem képletes ígéretek, hanem olyan dolgok, amelyeknek mindannyiunkkal meg kell történniük. A 3–6. versben János ezt írja: „És arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha megtartjuk az ő parancsolatait. A ki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és abban nincs meg az igazság. A ki pedig megtartja az ő ígéjét, abban bizonyára teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy ő benne vagyunk. A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint ő járt."

Az 5. vers magyarázatot kíván: „A ki pedig megtartja az ő ígéjét, abban bizonyára teljessé lett az Isten szeretete." Ez nem képes beszéd. A parancsolat célja a szeretet, és ha megtartjuk az Ő Igéjét, Isten szeretete teljessé lesz bennünk. A tökéletes szeretet, mondhatnánk, a legfőbb cél. Kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrelemmel jár.

János 1János 5:2–3-ban visszatér erre: „Arról ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, ha az Istent szeretjük és az ő parancsolatait megtartjuk. Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait; és az ő parancsolatai nem nehezek." Ugyanezt írja 2János 5–6-ban is: „És most kérlek téged asszonyom, nem mintha új parancsolatot írnék néked, hanem azt, a mely kezdettől fogva megvolt nékünk, hogy szeressük egymást. És az a szeretet, hogy az ő

parancsolatai szerint járjunk. Ez a parancsolat, hogy a mint kezdettől fogva hallottátok, abban járjatok.” A szeretet most a mi részünk, és abban áll, hogy az Úr Jézus parancsolatai szerint élünk.

Befejezésül álljunk meg Filippi 1:6-nál: „Meg lévén győződve egyenesen arról, hogy a ki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégzi a Jézus Krisztus napjáig.” Isten be tudja fejezni, amit elkezd, azzal a feltétellel, hogy az ember is elvégzi a maga részét, és mindvégig megmarad az Istennek való engedelmességben. Akkor Isten bevégzi a munkáját, és az tökéletes, hibátlan munka lesz.

„A ki pedig megtartja az ő ígéjét, abban bizonyára teljessé lett az Isten szeretete.” Rendkívüli ígéret ez. Még nem jutottunk el oda, de ha elszántuk magunkat arra, hogy megtartsuk az Ő Igéjét, Isten szeretete teljessé lesz bennünk. Segítsen meg az Úr, hogy megmaradjunk az engedelmességben!

Sursa: *Isten célja az emberrel: a szeretetben való tökéletesség* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/isten-celja-az-emberrel-a-szeretetben-valo-tokeletesseg